

працевлаштування через використання нестандартних форм зайнятості, таких як неповна зайнятість та дистанційна робота. Серед переваг неповної зайнятості та дистанційної роботи важливо визнати адаптацію кількості персоналу та робочого часу до потреб компанії, що дозволяє більшу свободу у визначенні робочого часу порівняно зі стандартними умовами.

Процеси глобалізації відображаються у вивільненні людських ресурсів і зростанні трудової міграції між місцевими, регіональними та міжнародними ринками, а також у підвищенні мобільності працівників та їхньої адаптивності до постійно мінливих умов на ринку праці.

УДК 330.342.24

НЕОІНДУСТРІАЛІЗАЦІЯ ЯК ОСНОВА ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ

NEOINDUSTRIALIZATION AS THE BASIS OF ECONOMIC DEVELOPMENT

А.В. Литвиненко, канд. екон. наук

Харківський національний економічний університет ім. С. Кузнеця

A. V. Lytvynenko, PhD (Econ.)

Simon Kuznets Kharkiv National University of Economics (Kharkiv)

Неоіндустріалізація - це концепція, яка стосується повторної появи або відродження виробничих галузей у розвинених країнах, які раніше перейшли до економіки, заснованої на послугах. Це передбачає впровадження нових технологій і методів виробництва для підвищення конкурентоспроможності та продуктивності промислового виробництва.

Неоіндустріалізація розглядається як відповідь на виклики, з якими стикаються розвинені країни внаслідок глобалізації та аутсорсингу виробничих робочих місць у країни, що розвиваються, з нижчою вартістю робочої сили. Впроваджуючи нові технології та методи виробництва, розвинуті країни можуть підвищити ефективність і якість своїх виробничих процесів, уможливаючи конкуренцію з недорогими виробниками в інших країнах.

Деякі економісти та політики обстоюють концепцію неоіндустріалізації як спосіб сприяння економічному зростанню та створенню робочих місць у розвинених країнах. Він підкреслює

важливість інновацій, технологічного розвитку та освіти для того, щоб галузі могли адаптуватися до мінливих ринкових умов і залишатися конкурентоспроможними в глобалізованій економіці [1].

Хоча неоіндустріалізація може дати кілька переваг, вона може зіткнутися з деякими проблемами, які можуть перешкодити її прогресу. Деякі потенційні проблеми, які можуть виникнути в процесі неіндустріалізації, включають:

- **Високі витрати:** Впровадження нових технологій та методів виробництва може бути дорогим, особливо для малих та середніх підприємств (МСП), які можуть не мати доступу до необхідних ресурсів чи фінансування. Це може утруднити цих компаній конкуренцію з більшими фірмами чи виробниками з низькою собівартістю інших країнах.

- **Нестача навичок:** неоіндустріалізація вимагає висококваліфікованої робочої сили, яка може проектувати, експлуатувати та обслуговувати передове виробниче обладнання та процеси. Однак деякі розвинені країни можуть зіткнутися з нестачею кваліфікованих кадрів, оскільки їхні системи освіти та навчання можуть не забезпечувати достатньо працівників з необхідними технічними навичками.

- **Екологічні проблеми:** обробна промисловість може значно впливати на навколишнє середовище, наприклад, викиди парникових газів та утилізація відходів. Неоіндустріалізація може посилити ці проблеми, якщо нові технології та методи виробництва не будуть екологічно безпечними.

- **Торгові бар'єри:** Неоіндустріалізація може зіткнутися з торговими бар'єрами, такими як тарифи, обмеження на імпорт та субсидії, які можуть ускладнити конкуренцію вітчизняних виробників із іноземними виробниками. Ці бар'єри можуть обмежувати зростання вітчизняного виробництва та можуть призвести до торгової напруги між країнами.

- **Соціальні наслідки.** Неоіндустріалізація може призвести до втрати робочих місць у сфері послуг, що може мати соціальні наслідки, такі як безробіття, нерівність доходів та соціальні заворушення. Тому важливо враховувати соціальні наслідки неоіндустріалізації та розробляти політику підтримки працівників у перехідний період.

Загалом державне регулювання неоіндустріалізації потребує стратегічного підходу, який би збалансував економічні, соціальні та екологічні цілі. Ефективність державного регулювання залежить від координації та співпраці різних зацікавлених сторін, зокрема державних установ, галузевих асоціацій, наукових установ та організацій громадянського суспільства.

Деякі країни, які можуть мати перевагу у здійсненні процесу неоіндустріалізації, включають США, Німеччину, Японію, Південну Корею, Китай та Індію. Однак важливо зазначити, що кожна країна має свої унікальні економічні, соціальні та політичні умови, які можуть

вплинути на її здатність ефективно здійснювати неоіндустріалізацію. Отже, Україна має обов'язково включитися до цього процесу, налагоджувати коопераційні зв'язки, шукати варіанти співробітництва, щоб мати можливість отримати певні конкурентні переваги та відповідний зиск.

[1] Литвиненко А. Еволюційні та революційні тенденції розвитку інститутів / Теоретико-методологічні засади формування національної економічної системи в умовах інтеграції у світове господарство : Монографія - за заг. ред. М.С. Бріля. - Х. : ХНЕУ ім. С. Кузнеця, 2019. - 208 с.

[2] Решетило В. П. Неоіндустріалізація та її вплив на розвиток вітчизняної та міжнародної економіки / В. П. Решетило, І. А. Островський // Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія : Міжнародні економічні відносини та світове господарство. - 2018. - Вип. 18(3). - С. 21-25.

УДК 658.012

РОЛЬ І МІСЦЕ БІЗНЕС-ПЛАНУВАННЯ В ЕКОНОМІЧНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ КОМПАНІЇ

THE ROLE AND PLACE OF BUSINESS PLANNING IN THE ECONOMIC ACTIVITY OF THE COMPANY

О.В. Маковоз канд. економ. наук, О.С. Куценко

Український державний університет залізничного транспорту (м.Харків)

O.V. Makovoz PhD (Econ.), O.S. Kutsenko

Ukrainian State University of Railway Transport (Kharkiv)

В часи стрімких змін, розвитку, глобалізаційних змін, процес планування стає невід'ємною умовою та основою побудови ринкових відносин, відносини у бізнес-середовищі, відносин між бізнесом та державою, малих і великих підприємствами, взагалі економічні відносини між всіма суб'єктами господарювання та економічних об'єктів різною форми власності.

В ході планування діяльності можна знайти необхідну рівновагу між виробництвом та споживанням продукції, обсягами ринкового попиту на товари/послуги та обсягом наявної пропозиції. Компанії-виробники прагнуть найбільш повного задоволення своєю продукцією та послугами всіх існуючих споживачів. Запити вибагливих споживачів в свою чергу задають вектори для побудови майбутніх планів виробництву.

Всі компанії повинні постійно шукати моделі та форми планування такі,